BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

den 13 januari 1995 *

I mål T-524/93,

Humphrey Hennessy, Timoleague (Irland), och de andra mjölkproducenter vilkas namn finns i bilagan till detta beslut, företrädda av James O'Reilly, SC, advokat, Irland och Philippa Watson, barrister, med fullmakt från Oliver Ryan-Purcell, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg hos Fyfe Business Centre, 29, rue Jean-Pierre Brasseur,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av Arthur Brautigam, juridisk rådgivare, och Michel Bishop, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Bruno Eynard, direktör vid rättstjänsten, Europeiska investeringsbanken, 100, boulevard Konrad Adenauer,

och

* Rättegångsspråk: engelska.

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Dierk Booß, juridisk rådgivare, och Christopher Docksey, vid rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, biträdda av Hans-Jürgen Rabe, advokat, Hamburg, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ersättning enligt artiklarna 178 och 215 andra stycket i EEG-fördraget, för den skada som sökandena anser sig ha lidit genom tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den uppbörd som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom mjölk- och mjölkproduktsektorn (EGT nr L 90, s. 13),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

1 Genom ansökningar som ingavs till förstainstansrättens kansli den 28 oktober 1993, har Humphrey Hennessy och de andra sökande som anges i bilagan till detta beslut väckt talan mot rådet och kommissionen, enligt artiklarna 178 och 215 andra stycket i EEG-fördraget angående ersättning för den skada som de ansåg sig ha lidit genom tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den uppbörd som avses i artikel 5c

i förordning (EEG) nr 804/68 inom mjölk- och mjölkproduktsektorn (EGT nr L 90, s. 13, nedan kallad "förordning nr 857/84"), eftersom denna förordning inte föreskrev tilldelningen av en representativ referenskvantitet för de producenter som hade åtagit sig att under en begränsad period inte producera mjölk, med tillämpning av rådets förordning (EEG) nr 1078/77 av den 17 maj 1977, om införande av ett bidragssystem för avstående från saluförande av mjölk och mjölkprodukter och för omställning av mjölkkobesättningar (EGT nr L 131, s. 13).

2 Sökandena är också parter i målet McCutcheon m.fl. mot rådet, T-541/93, i vilket de begär ogiltigförklaring av rådets förordning (EEG) nr 2187/93 av den 22 juli 1993, om ett erbjudande om ersättning till vissa producenter av mjölk och mjölkprodukter som tillfälligt har förhindrats att bedriva verksamhet (EGT nr L 196, s. 6, nedan kallad "förordning nr 2187/93"). De var även parter i mål T-541/93 R, där de ansökte om vilandeförklaring av den nämnda förordningen. Denna ansökan om vilandeförklaring ogillades genom ett beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 1 februari 1994, Jones m.fl. mot kommissionen och rådet (T-278/93 R och T-555/93 R, T-280/93 R och T-541/93 R, Rec. s. II-11).

3 Genom skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli mellan den 24 februari och den 26 juli 1994 återkallade sökandena, med undantag av Terry Wall, sin talan i detta mål.

4 Enligt artikel 87.5 första meningen i rättegångsreglerna skall den part som återkallar sin talan förpliktas att ersätta kostnaderna om den andra parten har yrkat detta. I det förevarande fallet har sökandena emellertid begärt att förstainstansrätten skall tillämpa artikel 87.5 andra meningen i de nämnda reglerna, enligt vars lydelse den andra parten kan förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om det anses skäligt på grund av dennes uppträdande.

5 I sina anmärkningar, vilka inkom till förstainstansrättens kansli mellan den 10 maj och den 10 augusti 1994, har rådet och kommissionen motsatt sig sökandenas yrkande beträffande rättegångskostnaderna.

6 Till stöd för sin begäran har sökandena åberopat tre huvudargument.

För det första har sökandena hävdat att svarandeinstitutionerna är ansvariga för de skador som tillfogats de mjölkproducenter som hade åtagit sig att under en begränsad period inte leverera mjölk, genom att de inte tilldelats någon referenskvantitet i förordning nr 857/84, vilket domstolen redan har förklarat i sin dom av den 19 maj 1992, Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen (C-104/89 och C-37/90, Rec. s. I-3061). I förordning nr 2187/93, vilken antogs inom ramen för verkställighetsåtgärderna för den ovan nämnda domen Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen, åberopade emellertid svarandeinstitutionerna preskription gentemot producenter som befann sig i en situation liknande sökandenas. Dessutom måste producenterna, för att få den ersättning som de erbjöds, enligt artikel 14 i förordningen avstå från att föra talan mot gemenskapsinstitutionerna beträffande den skada som erbjudandet om ersättning gäller. Enligt sökandena leder denna inställning till att de fråntas sin rätt att få ersättning för en del av de skador som de anser sig ha lidit. För det andra har sökandena åberopat att kommissionen, i analogi med att den genom förordning (EEG) nr 2648/93 av den 28 september 1993, med tillämpningsvillkor för förordning nr 2187/93 (EGT nr L 243, s. 1, nedan kallad "förordning nr 2648/93") har godtagit att betala advokatarvodena för samtliga mjölkproducenter som väckt talan före meddelandet av den 5 augusti 1992 (EGT nr C 198, s. 4), med ett schablonbelopp, även borde betala de advokatkostnader som uppkommit efter den 5 augusti 1992, eftersom dessa advokaters ingripande visat sig vara nödvändigt för att förbättra producenternas ställning. För det tredje har sökandena gjort gällande att det av det ovan nämnda beslutet Jones m.fl. mot rådet och kommissionen — i det fall de bestämmelser i förordning nr 2187/93 som ifrågasatts i målet vid den nationella domstolen skulle förklaras olagliga — följer att

sökandena inte skall bli lidande för att de under mellantiden godkänt det erbjudande om ersättning som ingår i förordningen. Sökandena har förklarat att de nu, mot bakgrund av den ökade rättssäkerhet som beslutet ger dem, kan återkalla sin talan.

7 Rådet och kommissionen har i sina skriftliga yttranden hävdat att det inte var nödvändigt att väcka denna talan samt bestrider sökandenas andra och tredje argument, och hävdar att det ovan nämnda beslutet Jones m.fl. mot rådet och kommissionen endast bekräftar att institutionerna måste vidta alla åtgärder som verkställigheten av en av förstainstansrättens eller domstolens domar innebär, vilket i förekommande fall skulle kunna leda till att förordning nr 2187/93 ogiltigförklarades på grund av felaktig tillämpning av preskriptionsreglerna i stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol. Av detta beslut följer inte att de berörda mjölkproducenterna har rätt att återkalla sina individuella ansökningar om ersättning. Det erbjudande om betalning av advokatkostnader som ingår i förordning nr 2648/93 skulle som sådant vara bundet till att man godtar erbjudandet om ersättning, vars villkor definierats i förordning nr 2187/93 och kan inte tillämpas utanför detta sammanhang.

8 Man bör först erinra om att i artikel 8 i förordning nr 2187/93 föreskrivs att den ersättning med ett schablonbelopp som där avses, endast erbjuds för den period då det inte föreskrivs någon rätt till ersättning och att preskriptionstiden om fem år beträffande utomobligatoriskt skadestånd, vilken fastställts i artikel 43 i stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol, anses avbruten antingen den dag då producenten sänder en anmälan till en av gemenskapsinstitutionerna, eller den dag då talan väcks vid domstolen, eller på dagen för meddelandet av den 5 augusti 1992, genom vilket rådet och kommissionen åtog sig att tillämpa den ovan nämnda domen Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen, beträffande samtliga berörda mjölkproducenter. Om man godtar erbjudandet om ersättning innebär det, enligt artikel 14 i förordning nr 2187/93, att man avstår från att föra talan mot gemenskapsinstitutionerna beträffande den skada som begäran om ersättning gäller.

9 Man bör vidare framhålla att under handläggningen av ansökan om interimistiska åtgärder i målet McCutcheon m.fl. mot rådet, T-541/93 R, där sökandena i förevarande mål var parter och i andra liknande mål (det ovan nämnda beslutet Jones m.fl. mot rådet och kommissionen), uttalade rådet och kommissionen under det skriftliga förfarandet, att för sökandena skulle den omständigheten att de godkände erbjudandet om ersättning och avstod från att föra talan mot gemenskapsinstitutionerna inte nödvändigtvis innebära att de förlorade alla sina rättigheter till ersättning för hela den period som de anser sig ha rätt till i det fall förstainstansrätten eller domstolen skulle anse att de bestämmelser om preskription som föreskrivs i artikel 8 i förordning nr 2187/93 var olagliga. För rådets del skulle ersättning under sådana omständigheter i princip kunna krävas för hela den omtvistade perioden.

10 Under förhandlingen den 6 januari 1994 i de ovan nämnda målen om interimistiska åtgärder samtyckte rådets och kommissionens ombud till att ett uttalande av samma innehåll togs till protokollet (se det ovan nämnda beslutet Jones m.fl. mot rådet och kommissionen, punkt 51).

11 Även om begäran om interimistiska åtgärder ogillades, kan man under dessa omständigheter inte förneka att detta ställningstagande av institutionerna troligen fick sökandena att besluta sig för att återkalla sina ansökningar om ersättning, vilka hade ingivits efter publiceringen av förordning nr 2187/93, i den mån som detta för sökandena klargjorde rådets och kommissionens inställning vad beträffar följderna av ett godkännande av det erbjudande om ersättning som den omtvistade förordningen innehöll, för den händelse att denna skulle ogiltigförklaras.

12 Likväl är inte detta uttalande av sådan art att det kan motivera att sökandenas rättegångskostnader, enligt artikel 87.5 i förstainstansrättens rättegångsregler, skall ersättas av svarandeinstitutionerna. Under dessa förhållanden skall vardera parten bära sina egna rättegångskostnader. Denna slutsats påverkas inte av förordning nr 2648/93, vars artikel 2 endast avser ersättning av de advokatkostnader som uppkommit före den 5 augusti 1992.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) **Humphrey Hennessys och övriga mjölkproducenters namn, vilka anges i bilagan till detta beslut, avskrivs från listan över sökande i mål T-524/93, med undantag för Terry Walls.**

2) **Vardera parten skall bära sina egna rättegångskostnader.**

Luxemburg den 13 januari 1995.

H. Jung
Justitiesekreterare

J.L. Cruz Vilaça
Ordförande